

αγορά, για να μην πεθάνουνε στο σπίτι από την πείνα.

Κι όλα αυτά τα έλεγε έτσι, όπως όταν διηγιότανε πως περιέμενε να γυρίσει μέσα στην τάξη τη ράχη του ο κύριος Λουκάτος, για να πετάξει στη μούρη της Νιούρας το σπόγγο, που ήτανε πασαλειμμένος στις κλωδιές.

- Θα γίνεις κι εσύ μαυραγορίτης, σαν τις μικρές τσαφίνες, θύμωσε ο Πέτρος μαζί του.

Δε θυμάται τι του απάντησε τότε ο φίλος του. Μα από κεινη τη νύχτα στην Ομόνοια κατάλαβε ότι ο Σωτήρης κλέβει τα καλώδια, γιατί δε θέλει να γίνει ΚΑΠΟΥΤ, κι έπειτα τα κλέβει από το Γερμανό, ενώ οι τσαφίνες...

- Τι χάρη; Σ' τ' ορκίζομαι! του ξαναλέει με θέρμη.

- Θά 'ρθεις να θάψουμε τη γιαγιά;

- Θά 'ρθω.

Μέσα του απόρησε που ο φίλος του τον έβαζε να ορκιστεί πως θα πάει. Ήτανε φίλος και γείτονάς του. Θα πήγαιναν όλοι από το σπίτι του. Ο παππούς, πέρσι ακόμα το χειμώνα, έπαιζε ξερή μαζί της.

Ο Σωτήρης όμως τον ήθελε για κάτι άλλο. Κηδεία δε θα γινότανε, γιατί, λέει, αν θάβανε κανονικά τη γιαγιά, με ψάλτη και παπά, έπρεπε, για να πάρουνε άδεια για την ταφή, να παραδώσουνε το δελτίο του ψωμιού της. Ενώ, αν δεν τη θάβανε, ο Σωτήρης κι η μαμά του θα τρώγανε τη μερίδα του ψωμιού της γιαγιάς. Τι θα γινόταν όμως η πεθαμένη γιαγιά, ο Σωτήρης το εξήγησε, παινιεύτηκε μάλιστα πως εκείνος το είχε σοφιστεί.

Σαν πάγε ο Πέτρος στο σπίτι του Σωτήρη όπως

είχαν συμφωνήσει, αργά το ίδιο το απόγευμα, είδε τη γιαγιά καθισμένη στην καρέκλα κοντά στο παράθυρο!! Δεν ήτανε η αληθινή γιαγιά! Είχανε φτιάξει μια κούκλα, παραγεμισμένη με κουφέλια, και την είχανε ντύσει με τα φούξα της γιαγιάς. Την είχανε καθίσει κοντά στο παράθυρο με το κεφάλι γερμένο λίγο, έτσι που, από το δρόμο, φαινόταν σαν να έραδε ή να έπλεκε. Η γιαγιά του Σωτήρη δεν έδγαινε ποτέ έξω, κι έτσι κανέννας δε θα το μάθαινε πως πέθανε. Στους δικούς του δέβαια μπορούσε να το πει ο Πέτρος. Δε θα μαρτυρούσανε!

Η αληθινή γιαγιά ήτανε ξαπλωμένη στο κρεβάτι, θαρρείς και κοιμότανε. Δεν μπορούσανε δέβαια να την κρατήσουνε μέσα στο σπίτι. Θα την πετούσανε! Έτσι του είχε πει ο Σωτήρης. Γι' αυτό τον ήθελε τον Πέτρο. Θα πήγαιναν οι δυο τους να την πετάξουν από το μαντρότοιχο μέσα στο νεκροταφείο. Ο Πέτρος δε φοβήθηκε καθόλου την πεθαμένη γιαγιά, μονάχα που ένωσε πάλι κείνη την κράμπα στο στομάχι, που κάποτε τον έπιανε από τη γραμματική και τώρα από την πείνα. Πιάσανε τη γιαγιά από τις μασχάλες, ήτανε ελαφριά σαν πούπουλο. Η μαμά του Σωτήρη τους κοίταζε μαρμαρωμένη, δεν έχυσε ούτε ένα δάκρυ. Ύστερα έδεσε ένα τσεμπέρι στο κεφάλι της γιαγιάς και το κατέβασε χαμηλά, έτσι που να της σκεπάζει σχεδόν τα μάτια.

- Αν σας ρωτήσει κανείς στη γειτονιά, να πείτε πως την πάτε στο γιατρό, τους είπε με μια παράξενη φωνή.

Κάτι πάθαμε όλοι μας, συλλογιέται ο Πέτρος, λες και μας μάγεψαν οι Γερμανοί, σαν το βασιλόπουλο με την πετρωμένη καρδιά.